

anden uimodsigelig Bemærkning, som den ærede sidste Taler gjorde, er den, at det er upassende her at tale om Høimodighed overfor Island. Ja, det er upassende; thi vi ere Repræsentanter i Kraft af Danmarks Riges Grundlov for det politiske Samfund, der er indenfor Danmarks Rige; vi ere altsaa Repræsentanter for Island, og ligesaa lidt som det vilde være passende, om jeg vilde tale om at vise Høimodighed overfor Samisø og Kallundborg — Samisø og Kallundborg vilde have Ret til at være yderlig fornærmede, isald jeg brugte et saadant Udtryk — ligesaa lidt kan og maa der være Tale om Høimodighed overfor Island. Vi skulle ifølge vor Pligt varetage dets Lary, men vor Stilling udelukker al Tale om Høimodighed. Men naar det overhovedet er et aldeles forkeert Begreb her, saa bliver det tilmed topmaalt urigtigt, naar man siger det med Hensyn til et Forslag som det, der er fremkommet fra Udvalgets Fleertal. — Jeg skal forøvrigt, hvor fristende det end kunde være at gaae nærmere ind paa, hvad der er fremkommet, kun gjøre to Bemærkninger, en med Hensyn til Realiteten og en med Hensyn til Formaltiteten. Den første Bemærkning er den, at da jeg sidst sluttede, tillod jeg mig at spørge: Er der Noget her i Salen, der troer at kunne skjønne, at en lykkelig, venstabelig Dverenskønst med Island kan faaes for en mindre Ppris? Senere have vi hørt den høitærede Minister sige, at han trostede sig ikke til at faae Dverenskønstet bragt istand uden dette Tilskud; og er der noget af de ærede Medlemmer, der have talt for Fleertallets Forslag, der har turdet sige, at det kan gjøres for mindre? Der er Ingen, der har turdet sige det, og det skal jeg laae fast. Det gjælder her om et stort politisk Spørgsmaal, og er den Sum, hvormom der er Tale, Pprisen for dets lykkelige Løsning, og man ikke kan sige, at Løsningen kan faaes for en ringere Ppris, saa taler man hen i Luften, naar man opstiller en mindre Sum, hvad Størrelse den saa end har. — Den anden Bemærkning, jeg vil fremføre, nemlig med Hensyn til Formen, er den, at skjøndt jeg atter har erfaret, at det er mig umuligt at faae den ærede Ordfører til at gaae ind paa den Tankegang, som jeg

er inde paa i denne Henseende, saa gjør jeg mig dog noget Haab om, at de ærede Medlemmer ville indsee, at han er inde paa en urigtig Tankegang, naar jeg benytter hans egen Parallel imod ham selv. Han siger nemlig, at her er Tale om en Delegation af Magt til Islands særlige Lovgivningsmagt paa samme Maade, som naar Staten delegerer Noget til Communerne. Men, mine Herrer, det er ganske vist ofte foregaaet, at en Myn- dighed er delegeret af Staten til Communen; men have De nogenstunde seet, at det er foregaaet i Kraft af Amtsraadsbeslutninger? Nei, det er skeet i Kraft af en Rigsdagsbeslutning, stadfæstet af Kongen. Men her er Sagen stillet paa Hovedet. Det er for mig usor- staaeligt, at man i Kraft af en Beslutning af Islands Althing vil lade indtræde statsretlige Forandringer, som der ikke staaer et Ord om i den Lov, der skal vedtages af Rigets almindelige Lovgivningsmagt. Naar altsaa den ærede Ordfører drager en saadan Parallel, taler det imod ham, thi Delegationen til Communen skeer i Kraft af en Beslutning af Lovgivningsmagten, men aldrig i Kraft af en Beslutning af Sogneraadet eller Amtsraadet.

Ordføreren: Maa jeg i Anledning af disse to Bemærkninger, som det ærede Min- dretal kom med, ligeledes gjøre to Bemærk- ninger. Det ærede Medlem sagde, at Ingen her havde turdet sige, at han kunde skjønne, at en Dverenskønst kunde opnaaes for den Ppris, som Fleertallet havde sat i dette Lov- forslag. Jeg veed ikke, om jeg har brugt et slegt Udtryk eller ikke, men jeg har paa egne og Fleertallets Vegne brugt et andet Udtryk, nemlig at vi skjønnede, at det var et Forslag, som var billigt, og billigt saaledes, at naar Islænderne vilde tage Alt i Betragtning, som de burde, saa vilde de ogsaa med Tilfredshed gaae ind derpaa. Naar jeg har sagt dette, saa har jeg i Birteligheden ogsaa paa egne og Fleertallets Vegne udtalt, at det Forslag, her foreligger, er efter vor Mening saaledes, at vi skjønne, at paa Grundlag af det kan en Dverenskønst tilveiebringes med Islæn- derne, thi vi gaae ud fra, at de ere fornuftige og rimelige Føll, naar de faae rigtig Tid